

ката на метлата. Протегна мърничката си главица и закълва лакомо вкусния морковъ.

— Ехъ, да знаешъ, колко хубаво е на небето! — рече замислено снѣжниятъ човѣкъ. — Всички тия снѣжинки, отъ които съмъ направенъ сега, бѣха малки елмазени капчици. Тѣ свѣтѣха по листата на дърветата въ райската градина, кждето живѣятъ прекрасни птици съ златни пера. Тамъ нѣма гладъ, нито зима, тамъ е вѣчна пролѣтъ, и малкитѣ врабчета като тебъ се хранятъ само съ грозде.

— Колко сладъкъ морковъ! — мислѣше си врабчето, безъ да слуша, какво му говори снѣжниятъ човѣкъ. То бѣше изяло вече върха на носа му и продължаваше да кълве нататъкъ, когато изведнажъ чу пискливъ гласъ:

— Ей-ей, какво правишъ! Стига ти толкова! Ще ме оставишъ безъ носъ!

И малкото врабче престана да яде, цѣлуна снѣжния човѣкъ по челото и кацна отново върху дръжката на метлата.

— Благодаря ти много, — каза то. — Ако не бѣше ти, азъ щѣхъ да умра отъ гладъ.

— Хайде сега върви да спишъ! — рече снѣжниятъ човѣкъ.

— Лека нощъ! — извика враб-

чето и отлетѣ подъ стрѣхата.

Така малката сива птичка и снѣжниятъ човѣкъ станаха приятели. Всѣка вечеръ врабчето кацаше върху дръжката на метлата. Неговиятъ снѣженъ приятелъ му разправяше за чудния животъ на птицитѣ въ райската градина, а то кълвѣше сладкия морковъ и си мислѣше, че и живота на земята не ще бѣде лошъ, ако не е толкова студено.

Разбира се, всѣко нѣщо си има край. Затова и морковътъ най-сетне се свърши, и снѣжниятъ човѣкъ остана безъ носъ. Ала братътъ на малкото момиченце съ чернитѣ очички забодѣ въ лицето му другъ морковъ, още по-голѣмъ и по-сладъкъ отъ първия. После трети, четвърти, пети, шести, седми. Врабчето ядѣше и не се шегуваше.

— Брей, че голѣмъ гладникъ си билъ! — смѣеше се снѣжниятъ човѣкъ.

— Хайде де, че въ райската градина по-малко ли ядатъ? — питаше учудено врабчето.

Минаха много дни. Една сутринъ слънцето блесна на небето и снѣгътъ започна да се топи подъ горещитѣ му лъчи. Метлата падна изъ ръцетѣ на снѣжния човѣкъ, сетне паднаха и самитѣ ржце, търкулна се и